

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
118/18. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2018. július 25.

A C-268/17. sz. ügyben hozott ítélet
AY (Elfogatóparancs – tanú)

Az európai elfogatóparancs végrehajtása nem tagadható meg azon az alapon, hogy egy ügyészégi határozat megszüntetett egy büntetőügyben folytatott nyomozást, ha annak során a keresett személyt csupán tanúként hallgatták ki

A tagállamok igazságügyi hatóságai kötelesek a részükre továbbított minden európai elfogatóparancs tárgyában határozatot hozni

AY magyar állampolgár, és egy magyar vállalat igazgatóságának elnöke, aki ellen büntetőeljárás indult Horvátországban. AY-t azzal gyanúsítják, hogy megegyezett egy magas rangú horvátországi tisztségviselővel abban, hogy jelentős pénzüsszeget fizet számára a magyar vállalat és a horvát kormány közötti szerződéskötés fejében.

Az AY gyanúsított ellen vesztegetés miatt Horvátországban indult nyomozás megindítását követően a horvát hatóságok többször is kérték (első alkalommal 2011. június 10-én) a magyar hatóságokat, hogy nemzetközi jogsegély keretében AY-t hallgassák ki gyanúsítottként, és kézbesítsenek számára egy idézést. Bár a magyar hatóságok nem hajtották végre a jogsegély iránti megkereséseket, nyomozást indítottak annak megállapítása érdekében, hogy megvalósult-e a nemzetközi közélet tisztasága elleni bűncselekmény a magyar Büntető Törvénykönyv szerinti nemzetközi kapcsolatban elkövetett vesztegetés formájában. Ezt a nyomozást a magyar Központi Nyomozó Főügyészség a 2012. január 20-i határozatával megszüntette azon az alapon, hogy a kérdéses cselekmény nem bűncselekmény. Ugyanakkor e nyomozást a magyar hatóságok nem AY mint gyanúsított ellen, hanem kizárólag a bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt indították meg, AY-t pedig e nyomozás keretében **kizárólag tanúként hallgatták ki**.

A Horvát Köztársaság Európai Unióhoz történő csatlakozását követően a horvát hatóságok 2013. október 1-jén európai elfogatóparancsot bocsátottak ki AY ellen. Ezen elfogatóparancs végrehajtását azonban a magyar igazságügyi hatóságok megtagadták azzal az indokkal, hogy Magyarországon már megszüntettek egy olyan büntetőeljárást, amely ugyanarra a cselekményre vonatkozott, mint amelyen az elfogatóparancs is alapult.

2015. december 15-én az AY elleni büntetőeljárást lefolytató Županijski Sud u Zagrebu (Zágráb megyei bíróság, Horvátország) újabb európai elfogatóparancsot bocsátott ki AY ellen. A magyar hatóságok ezen elfogatóparancs tárgyában arra hivatkozva nem hoztak érdemi határozatot, hogy Magyarországon nem áll fenn jogi lehetőség AY letartóztatására vagy a szóban forgó európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló új eljárás megindítására.

E körülmények között a horvát bíróság lényegében azt a kérdést tette fel a Bíróságnak, hogy az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat¹ lehetővé teszi-e valamely tagállam igazságügyi hatósága számára azt, hogy azon az alapon megtagadja az elfogatóparancs végrehajtását, hogy ezen államban már megszüntettek egy olyan büntetőeljárást, amely az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekménnyel megegyező cselekményre vonatkozott, még abban az esetben is, ha azt a személyt, akivel szemben az európai elfogatóparancsot kibocsátották, ezen eljárás keretében csupán tanúként, nem pedig gyanúsítottként vagy terheltként hallgatták ki. A horvát bíróság továbbá arra vár választ, hogy valamely nemzeti igazságügyi hatóság köteles-e

¹ Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.).

határozni a részére továbbított minden európai elfogatóparancsról, ideértve azt az esetet is, amikor már határozott az ugyanazon személy ellen ugyanazon büntetőeljárás keretében kibocsátott korábbi elfogatóparancsról.

2018. május 16-i indítványában Szpunar főtanácsnok azt javasolta, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy nem rendelkezik hatáskörrel az európai elfogatóparancsot kibocsátó igazságügyi hatóság által azzal kapcsolatban előterjesztett kérdések megválaszolására, hogy a végrehajtó hatóság megtagadhatja-e az elfogatóparancs végrehajtását.

Ezzel szemben a mai napon hozott ítéletében a Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát nem vonja kétségbe az a körülmény, hogy a feltett kérdések a végrehajtó igazságügyi hatóság kötelezettségeire vonatkoznak, miközben a kérdést előterjesztő bíróság az európai elfogatóparancsot kibocsátó igazságügyi hatóság. Mivel ugyanis az európai elfogatóparancs kibocsátása sérti a keresett személy egyéni szabadságát, az alapvető jogok biztosítása pedig a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint elsődlegesen a kibocsátó tagállam feladata, fontos, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóságnak lehetősége legyen előzetes döntéshozatal érdekében a Bírósághoz fordulni.

Ezután a Bíróság emlékeztet arra, hogy kivételes körülményektől eltekintve a végrehajtó igazságügyi hatóságok csakis a végrehajtás megtagadásának a kerethatározatban taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását. Következésképpen az olyan végrehajtó igazságügyi hatóság, amely az európai elfogatóparancs kibocsátását követően nem tesz intézkedést, és így nem továbbít semmilyen határozatot a kibocsátó igazságügyi hatóságnak, nem tesz eleget a kerethatározat alapján fennálló kötelezettségeinek.

A Bíróság ezt követően megvizsgálja, hogy a jelen esetben alkalmazható-e a kerethatározat 3. cikkének 2. pontjában szabályozott *kötelező végrehajtás-megtagadási ok*. E végrehajtás-megtagadási ok arra az esetre vonatkozik, ha a végrehajtó igazságügyi hatóságot arról tájékoztatják, hogy a keresett személyt valamely tagállamban ugyanazon cselekményért már **jogerősen elítélték**. A Bíróság e tekintetben pontosítja, hogy a „jogerős elítélés” feltételezi az **ezt megelőző olyan büntetőeljárás lefolytatását, amelyet a keresett személy ellen indítottak**. Ezért a jelen ügyben az ellene folytatott büntetőeljárás hiányában AY nem tekinthető úgy, mint akit a kerethatározat értelmében „jogerősen elítéltek”. Következésképpen az elfogatóparancs végrehajtásának ezen okból történő megtagadása érdekében nem lehet hivatkozni az olyan nyomozást megszüntető határozatra, amelynek során AY-t csupán tanúként hallgatták ki.

A Bíróság végül azt elemzi, hogy a jelen esetben alkalmazható-e a kerethatározat 4. cikkének 3. pontjában szabályozott három *mérlegelhető végrehajtás-megtagadási ok* valamelyike. Ezen okok a következőkön alapulnak: először is azon, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy határoz, hogy az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény tekintetében nem indít büntetőeljárást; másodsor azon, ha a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai úgy határoztak, hogy az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény tekintetében megszüntetik a büntetőeljárást, harmadszor pedig azon, ha valamely tagállamban a keresett személy ellen ugyanazon cselekmény miatt jogerős határozatot hoztak, ami a további büntetőeljárás akadályát képezi. A Bíróság megállapítja, hogy a hivatkozott első és harmadik ok a jelen ügy szempontjából nem releváns. A második okot illetően a Bíróság hangsúlyozza, hogy nyilvánvalóan túl széles körű lenne és az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló kötelezettség megkerülésének kockázatával járna az olyan értelmezés, amely szerint az elfogatóparancs végrehajtása megtagadható lenne, amennyiben ez az elfogatóparancs olyan cselekményekkel megegyező cselekményekre vonatkozik, amelyek már egy korábbi határozat tárgyát képezték, anélkül hogy jelentősége lenne azon személy azonosságának, aki ellen büntetőeljárást folytatnak. Mivel e végrehajtás-megtagadási ok kivételnek minősül, azt **szigorúan**, továbbá annak fényében **kell értelmezni, hogy elő kell segíteni a bűnmegelőzést és a bűnüldözést**. A jelen ügyben a magyar hatóságok által folytatott nyomozást nem AY, hanem ismeretlen elkövető ellen folytatták, az e nyomozást megszüntető határozatot pedig nem AY vonatkozásában hozták meg. A Bíróság ebből arra következtet, hogy a fent hivatkozott második végrehajtás-megtagadási ok nem alkalmazható.

Következésképpen a Bíróság úgy ítéli meg, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása nem tagadható meg olyan ügyészégi határozatra hivatkozással, amely megszüntet egy ismeretlen elkövető ellen indított olyan nyomozást, amelynek során azt a személyt, akivel szemben ezt az európai elfogatóparancsot kibocsátottak, csupán tanúként hallgatták ki, anélkül hogy e személy ellen büntetőeljárást folytattak volna, valamint hogy e határozatot vele szemben hozták volna meg.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106